

DE VRUCHTEN VAN DE ZEE

Via deze rubriek helpen we je in je zoektocht naar objectieve informatie over duurzame visserij en visconsumptie.

WAAR KOMT ONZE VIS VANDAAN?

Voor wie in een warenhuis in de visafdeling rondneust of langs een viswinkel slentert, is het nauwelijks te vatten dat er gewaagd wordt van overbevissing. De rekken liggen vol, het aanbod lijkt verzekerd. Toch is dit deels schijn, want hoe langer hoe meer moeten we vis, schelp- en schaaldieren invoeren om aan onze noden te kunnen voldoen.

EERST DE EUROPESE CIJFERS

De zelfvoorzieningsgraad voor 'seafood' ligt voor de Europese Unie op 52%. Met andere woorden, met wat we in Europa uit kweek en wildvangst produceren kunnen we slechts de helft van onze consumptienoden dekken. De rest dient ingevoerd. Om dit nog wat aanschouwelijker te maken ontwikkelde de New Economics Foundation (NEF) het concept van "Fish Dependence Day". Dit is de datum waarop een land of

VLIZ

regio zijn volledige productie theoretisch heeft opgesoupeerd, gesteld dat die vanaf dag één voorhanden zou zijn en gerekend aan de consumptienoden. Voor Europa situeert die Fish Dependence Day (FDD) zich op 8 juli, dus zowat halfweg het jaar. De rest van het jaar moeten we het doen met vis van elders. Dat lokale consumptie

en productie niet in evenwicht zijn, heeft met twee zaken te maken. Enerzijds zijn 2/3 van de Europese visstocks overbevist, wat betekent dat wildvangst steeds minder oplevert of dat beschermingsmaatregelen noodgedwongen een rem moeten zetten op maximale vangsten (via vastgestelde quota). Anderzijds blijft de consumptie van vis, schelp- en schaaldieren in Europa toenemen. Om dit onevenwicht bij te stellen, is import – met heel wat extra voedselkilometers als gevolg – onvermijdelijk.

Slecht nieuws is dat de Fish Dependence Day in 2013 drie en een halve week vroeger valt dan bij de eerste meting in 2000. We zijn dus steeds afhankelijker van import. Het goede nieuws is dan weer dat de afhankelijkheid van geïmporteerd zeevoedsel de voorbije jaren enigszins lijkt te stabiliseren, mogelijk deels als resultaat van betere bescherming van de stocks.

HOE AFHANKELIJK IS BELGIË VAN VISIMPORT?

Met de Fish Dependence Day op 18 februari (2013) zit België in de staart van het Europees peloton. Onze aquacultuur is nauwelijks bestaande en productie uit wildvangst is beperkt tot 23.000 ton (2010). Daartegenover staat een jaarlijkse consumptie van 10-12 kg/persoon/jaar (VLAM 2011, VIRA 2011). Indien we er zouden in slagen om de 43 belangrijkste Europese visstocks goed te beheren, dan kan de FDD met 65 dagen of twee maand worden verlaagd (van 18 februari naar 24 april) en worden we dus een stuk minder afhankelijk van import.

WELKE ZIJN DE BELANGRIJKSTE BRONGBIEDEN VOOR ONZE IMPORTVIS?

In 2011 bedroeg de invoer voor 'seafood' in België 270.666 ton (VLAM). Een groot deel daarvan wordt na verwerking weer uitgevoerd. De uitvoer klokt af op 175.806 ton. Met een Belgisch handelstekort van 740 miljoen EUR als gevolg. Waar de uitvoer vrijwel uitsluitend (98%) gericht is op EU-lidstaten, komt 45% van de import van buiten Europa. Nederland trekt de lijst van importlanden, gevolgd door Frankrijk en Duitsland, maar ook exotische bestemmingen als China, India, Vietnam, Bangladesh en Ecuador behoren tot de top-10 (zie Tabel).

Nancy Fockedeey

Import visproducten in België: enkele opvallende cijfers (gegevens Dept. Landbouw en Visserij, 2012)

Product	N ton (afgerond)	Hoeveelheid in ton; belangrijkste typeproduct; herkomstland
Schaal- en weekdieren (vers bereid)	113.000	48.000 Mosselen, garnalen 24.000 Garnalen 6.000 Garnalen
Zeevis (levend vers & gekoeld)	58.000	15.000 Tong, Alaska pollak 5.000 Alaska pollak, bevroren filets & Pacifische zalm
Zeevis (bereidingen & conserveren: o.a. tonijn, bonito & surimi)	46.000	10.000 Tonijn, bonito, fish sticks, Alaska pollak
Zoetwatervis	44.000	8.000 Pangasius 7.000 Visfilets 6.000 Victoriabaars
Zeevis (gezouten, gedroogd & gerookt: o.a. zalm, heilbot, makreel)	8.000	4.000 Pacifische zalm
TOTAAL	271.000	